

...Срібна паморозь над скронями

Заіскрилась...

зацвіла.

На чолі від бур,

від холоду

Чорна-чорна борозна.

Це від горя, що замолоду

Довелось мені зазнать,

І тепер...

З зимою сірою

І пісні й думки сплелись.

Не скажу, що й досі вірю я

В те, що вірив я колись.

Не скажу, що й досі вірю я

У правдивість юних дум...

Хто із вас,

якою мірою

Змірять може біль і сум?

Хто із вас життя покручене

Розмотає,

розплете?

Хто розкаже про засмучену

Осінь...

листя золоте?

Що на брук за тротуарами

Упаде в холодний день

І розтоптане, покаране

Не співатиме пісень.

ЖИТТЯ Й РЕВОЛЮЦІЯ. 1925, ч. 10, с. 4-5; подано лише уривок вірша.